

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Petri Venerabilis Abbatis Cluniacensis; Illvstrivm
Miracvlorvm Libri II**

Petrus <Cluny, Abt>

Coloniae, 1611

XI. De simili apparitione Bernardi qui grossus dicebatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64969)

infra dies supradictos bono fine quieuit, sicque morte sua veritatis nuntium se fuisse comprobauit. Fratrum ergo congregatio post obitum relatoris de visione certificata, tam pro abbate defuncto quam pro eius nuntio multimodas inenarrabili misericordiae Dei supplicationum hostias obtulerunt, & sacris orationibus, elemosynarum largitionibus, maximè autem salutaris sacrificij oblationibus pro aeterna requie totis viribus instituerunt.

De simili apparitione Bernardi, qui grossus dicebatur.

CAPVT XI.

CONSIMILE huic penè idem de Bernardo cognomento grosso miraculum, ab eisdem quos supra memorauimus relatoribus accepi. Hic namque nobilitate & potentia seculari illustris, munitiones quasdam Cluniacensi monasterio proximas possidebat, multaque mala eidem loco atque alijs circumpositis ecclesijs inferebat. Qui tandem mutato spiritu, malis suis finem imponere deliberans, ad supradictum venerabilem patrem Hugonem venit, atque pro peccatis suis orationis Romam se velle perge-

pergere indicauit. Vnde si reditus permit-
teretur, seculo se renunciaturum, ac mo-
nachum Cluniaci futurum esse spon-
dit. Perrexit itaque Romam, ibique a-
pud summorum Apostolorum ac pluri-
morum martyrum gloriosa corpora, ora-
tionibus atque elemoynis vacans. Sa-
tisfactione qua poterat præteritæ vitæ
crimina expiabat. Exacto verò totaliter
in vrbe quadragenario dierum numero,
qui propriè ad agendam pœnitentiam
indici peccatoribus solet, Roma egressus
est, & ad patriam regrediens, Sutram vs-
que peruenit. In qua ciuitate quæ satis
vrbi proxima est, dum moraretur, sinem
vitæ morbo dudum concepto ingraue-
cente suscepit. Ibi à socijs prout in pere-
grino solo licere potuit, honestè curatus
ac tumulatus est. Non multi postmo-
dum fluxerant anni, & cuiusdam villæ
quæ Cluniacensi iuri subdita est, præpo-
situs, per syluam quæ castello de Viella
proxima est, media die iter agebat. Hoc
autem castellum ipse Bernardus nouiter
construxerat, vnde sæpe raptores crum-
pentes, quæ cunque poterant vndequaq;
deprædabantur. Dum ergò (vt dictum
est) iter ageret, repenti eundem Bernar-
dum obuiam habuit. Quem cum mulo
in-

insidentem, ac pellibus vulpinis & nouis indutum vidisset, recordatus defunctum extimuit, compresso tamen timore vtrum esset qui videbatur, vel cur venisset, quæsiuit. A quo tale responsum accepit. Me (ait) noueris esse Bernardū, quondam huius regionis Dominum. Multa certè (vt omnibus hic manentibus notum est) in seculo positus mala egi, pro quibus modò multa patior. Sed præ omnibus torquet me castelli illius iuxta positi ædificatio, quod sicut ipse nosti à me nuper ædificatum est. Quia tamen circa finem vitæ meæ malorum meorum me poenituit, æternam quidem effugi damnationem, sed multò adhuc adiutorio egeo ad plenariam liberationem. Ea de causa ob implorandam misericordiam ad abbatem Cluniacens. venire permissus sum. Cuius comitatum diu persecutus, quoniam præcedenti hebdomada apud Ansam hospitatus est, nocte inter obsequentes ei famulos mansi. Vnde rogo vt eum adeas, atque vt mei misereatur sollicitè depreceris. Cumq; homo ille cui loquebatur requireret, cur vulpina veste amictus esset, respondit: Hanc vestem mihi olim recentem emi, & eadē die qua ea primum indutus sum, cui-

dam

dam illam pauperi dedi. Quæ sicut noua data est, ita semper noua permanet, atque in penis enarrabile mihi refrigerium prebet. Post hæc verba, ille quidem qui apparuerat disparuit, alter ea quæ iniuncta fuerant implere accelerauit. Nam ad beatum virum ad quem missus fuerat veniens, ei per ordinem cuncta narrauit. Qui benignè defuncti mandata suscipiens, plenus caritatis spiritu multa eleemosynarum, multa diuinorum sacrificiorum auxilia laboranti sub æterno iudicio animæ impendit. Per quæ (vt dignum est credere) & à supplicijs ille liberatus & fidelium requies pro modo supernæ dispositionis adiunctus est. Neque enim ratio patitur, vt spiritus ille in abditissimis iudiciorum Dei reconditus, ad homines ob sui liberationem redire permissus sit, & nulla reditum eius utilitas subsequuta sit. Frustra quippe dimissus videretur. Sed neque Sacramentis, neque sacrorum operum exercitijs se adiuuari petisset, si ea sibi prodesse minimè agnouisset. Qui quoniam talibus sibi auxilijs subueniri rogauit, & illa ad subueniendum efficacia, & se illorum subuentione dignum esse monstrauit. Homini autem illi cui hæc visio apparuerat, prædi-

prædi-

Nota.

prædictus abbas sanctus, mortem proximam esse prædixit. Cum enim huiusmodi defunctorum manifestationes nostris sæpè temporibus prouenerint, vix aliquis mortuo collocutus, mortem longiore tempore distulisse narratur. Vnde iste & visionis horrore, & sancti admonitione prouocatus, statim seculo renunciauit, & factus monachus intra paucos dies terminum vitæ suscepit.

Quanta semper inuidia diabolus aduersus Cluniacum fremuerit.

CAPVT XII

LICET in præcedenti de relationibus defunctorum quæ in Cluniacolis circa contigerunt, me dicturum promiserim, tamen quia plura alia non minus digna memoria in illo famoso monasterio nostra ætate prouenisse dicuntur: non incongruum arbitror, si & illa nostro sermone ad utilitatē legentium proferantur. Vt enim supra tetigi, antiquus hostis non parum illius cœnobij disciplinam ac diuinorum operum studium semper æmulatus est, multisq; iudicijs inuidiam suam erga loci ipsius habitatores ferue re monstrauit. Quæ si per singula vt ad me peruenire potuerunt